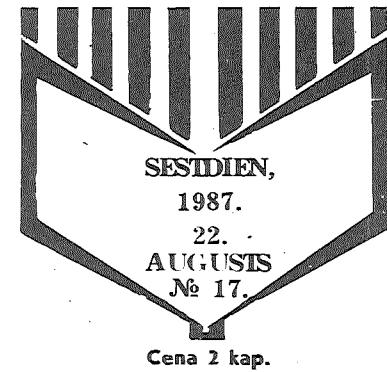

JAUNAIS CĒL'S

AGROFIRMAS «KRASNII OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN,
1987.
22.
AUGUSTS
Nr. 17.

Cena 2 kap.

SĀKUSIES LINU SALMINU PIEGĀDE

Rajona saimniecību laukos jau sākta linu plūšana. Daudzās vietās redzamas statīnu rindas, kuros pogaļas vēl ienākas sēklas, bet citur pabijuši arī kombaini. Pirmos vedumus agrofirmas linu fabrika saņemā aizvadītās nedēļas beigās un šīs sākumā. Tās bija kravas no agrofirmas kolhoza «Krasnii Oktjabrj», no K. Marksā saimniecības un citām. Lietainajā laikā uzņēmums salmiņus ar paaugstinātu mitrumu pieņemta ierobežoti, jo mērcēšanas ceha jaudas ir tikai astoņas tonnas sausus salmiņus diennaktī. Taču līdz ar to, ka pastāvēs sausāks laiks, varēs pieņemt arī vairāk.

Sogad noteikts, ka linu salmiņus realizācijai var pieņemt ar mitrumu līdz 50 un nolaidi 0,5 procenti. Taču, nemot vērā šīs vasaras grūtos ap-

stākļus, kas nav uzlabojušies arī tagad, pārstrādei tiks pieņemta arī mitrāka produkcija, nolaidi palielinot līdz 1 procentam.

Rajona agrorūpnieciskā apvienība izstrādājusi linu druvu produkcijas piegādes grafiku. Izvirzīta prasība, lai tas tiktu ievērots, jo savādāk tiek traucēts uzņēmuma rītmiskums, rodas nevajadzīgais «klusās stundas», vai arī otrādi — sastrēgumi. Piegādes jāveic plānveidīgi, lai pagūtu realizēt visu rāzu. Šogad lini, kopā nemot, nav diezīcik padevušies, tie ir saveldrējušies un grūtāk novācami, daudz nāksies pielietot roku darba.

Nemot vērā sarežģītos laika apstākļus, priekšroka tiek dota savā rajona linkopības saimniecībām.

Juris KAUSA

Paldies par darbu

visām Preļu pilsētas skolniecēm saņēma agrofirmas «Krasnii Oktjabrj» etes rūpītās kolektīvs. Meitenes ļoti čakli visu vasaru strādāja konfekšu «Gotiņa» iesaņošanā (tās ta-

gad veikalos parādās ar jaunu etiķeti un firmas marku). Daudzas no jaunajām palīdzēm izrādījās pat

Par pienākumu apzinīgu veikšanu,

ielu ieguldījumu sociālistiskajā sacensībā šā gada pirmajā pusē rajona Goda plāksnē ievietoti kolhoza «Krasnii Oktjabrj» I ražošanas iecirknā priešnieka, rajona Tautas deputātu padomes un

veiklākas par kadru strādniecēm, kā jau dažien jaunietes. Viņām pateicās tās konfekšu ceha pastāvīgās strādnieces, kuras varēja atpūsties atbalinājumos.

Šķiroties no uzņēmuma, jaunās strādnieces saņem labus novēlējumus atnākošajā jaunajā mācību gadā.

ZIEMĀJU SĒJAS PRIEKŠPULKĀ

Kā cītos, tā arī šajā gadā ziemāji saimniecībā aizņems piecus simtus hektārus zemes. Dala tiek izvietota pa tādām platībām, kas atpūtās papuēs, kur augne pastāvīgi tika uzturēta irdena, nelaujot augti un vairoties nezālēm, saņēma tādu mēslojuma devu, kādu paredz intensīvā graudkopība. Bet daļa jāiesēj arī platībās, kur šogad auga vasarāji (pēc zālējiem un rušināmkultūrām iepriekšējā gadā). Tos tūlit pēc apkulšanas rūpīgi attīra no salmiem, noloba rugaines, izved organiskos

mēslus un apar. Šo visu darbu veicēji nemītīgi seko labības plaujiem, tiem «min uz papēziem». Ražas novāksanas iesākuma daļa ir lietainā, lauki jau no vasaras lietiem pārmitri, tāpēc kombainieriem jāpielieto visa sava prasme un izveicība. Tas pats tiek prasīts arī no tiem vīriem, kuri seko ar lobītājiem, kompostu izkliedētājiem, buldozeriem, iekrāvējiem, arklīem — arī viņiem neklājas viegli. Bet par visiem nomodē ir mehānisko darbību vīri, kur organizētas dežūras, pārvietojamo mehānisko darbību un metināšanas iekārtu apkalpes.

SOCIĀLISTISKĀS SACENSĪBAS NOTEIKUMI 1987. GADA RAŽAS NOVĀKŠANĀ

Kompleksajām tehnoloģiskajām vienībām

Nemot vērā kombainu skaitu un marķu, nopļauto platību hektāros un izstrādi uz katru agregātu, graudu rāzību no hektāra un kopiegovi, iekūlumu, reķinot uz vienu agregātu, salmu savākšanu, degvielas patēriņu vienas tonnas graudu iekulšanai.

Sacensības rezultāti uzskatāmi tiks atspoguļoti par nedēļu un sezonu. Uzvarētāji pēc sezonas rezultātiem saņems agrofirmas vadības un sabiedrisko organizāciju komiteju Goda rakstu un pēriju, ko pasniegs pēc graudaugu un zālēju sēklinieku novākšanas, par 30 darba dienām kopš masveida plaujas sākuma. Ceturto daļu no pēriju saņem vienības vadītājs, pārējo sadala starp lokēkiem, kuri ievērojuši darba disciplīnu, nemot vērā darba līdzdalibas koeficientu.

Kombainieru individuālajā sacensībā tāpat rezultāti tiks apkopoti ik pēc

ATTĒLOS: sarežģītos apstākļos strādā pārvietojamo darbīcu grupas. Gadās, ka, lai novērstu klūni, kopā jāsaliel elektrometinātāja Jakova Bikova, traktori, kura agregātam atgādījies lūzums, Jakova So-

boļeva un arī pārvietojamās darbīcas «ļetučkas» vadītāja Ivana Tumšova prāti (no kreisās uz labo); neliels atpūtas brīdis grupai no kompostu izkliedētāju mehanizētās vienības.

Attēlā redzamās sievietes čakli strādāja pie linu lauku sagatavošanas novākšanai ar kombainiem — noplūca joslas gar malām, lai varētu braukt traktors ar kombainu piekabē. Izdarīts liels darbs. Taču šī gada lietainajā laikā viņām būs krietni vairāk darba nekā citreiz — sejumi gan pielijuši, gan saveldrējušies un vejavdēz salmiņus plūkt ar rokām, cik iespējams. Uz lauka jau nedrīkst atstāt pašu saimniecības lauju darba augļus.

darba nedēļas un kopā par sezonu. Tiks nemot vērā novākto hektāru un iekulto tonnu daudzums, darba kvalitāte un kombainiera disciplinētība, agregāta tehniskais stāvoklis un ekspluatācija. Āboliņa sēklinieku novākšana attiecīnā pret graudaujiem kā 1:10, stiebzāļu — 1:5.

Lai varētu iegūt attiecīgu pēriju par darbu nedēļu, ar aggregātu SK «Niva» jāiekļūtu 15 tonnas vidēji dienā, ar VDR kombainu E-516 — 24 tonnas. Tas atbilst pirmajām vienībām, otrajām — attiecīgi 12 un 20 tonnas, trešajām — 10 un 16 tonnas.

Par darbu sezonas laikā paredzētas atsevišķas pērijas. Pie kam ir noteikumi — kombainu SK «Niva» grupā I vietas rezultātām sezonā ir jābūt lieklam par 400 tonnām graudu, II — par 350 tonnām un III — par 300 tonnām. Kombainu E-516 grupā — pēc trim attiecīgi augstākajiem iekūlumiem.

Šoferu sociālistiskajā sacensībā, kuri pārvadās graudus uz kaltēm, tiek nemot vērā tonnu skaits, darba kvalitāte un disciplinētība.

Nedēļas rezultātos pirmā vieta tiks piešķirta tad, ja uz kaltēm būs pārvests ne mazāk par 180 tonnām graudu. Otrā — ne mazāk par 150 tonnām, trešā — 120 tonnām graudu.

Par sezonas rezultātiem pirmās trīs vietas attiecīgi tiks piešķirtas, ja pārvadāto graudu kopīgā tonnāža būs lielāka par 540, 450 un 400 tonnām. Uzvarētāji ik pēc nedēļas un pēc visas sezonas saņems administrācijas un sabiedrisko organizāciju komiteju Goda rakstus, bet nedēļas un kopīgās pērijas — pēc sezonas noslēguma. Rezultātus apkopos pēc ražas masveida novākšanas 30 dienām.

**LABU VEIKSMI, PLAUJAS —
87 DALĪBNIKI! LAI SKAIDRAS
IR DEBESIS!**

MĀCĪBU GADAM GATAVI GODA GRĀMATĀ

Nedēļas sākumā Riebiņu vidusskolā ieradās komisija, ko vadīja rajona izpildkomitejas tautas izglītības nodāļas vadītājs Jānis Lāzda. Tā iepazīnās ar kabinetiem, ar kolektīva veikumu, gatavojoties jaunajam mācību gadam. Skolu ir pieņemta un var sekmīgi sākt mācības. Komisija īpaši atzīmēja kolektīva veikumu teritorijas apzalumošanā, pionieru istabas iekārtošanā, labo gatavību militārajā apmācībā, teicami sagatavoto skolas internātu, profesionālās orientācijas kabinetu, veiksmīgo darbu dabas aizsardzībā un citu. Tika uzsvērts, ka noformēts viss estetiski un gaumīgi.

Šī diena skola bija svētki pirms lielajiem — jaunā mācību gada sākuma, pirms Zinību dienas. Tika apkopoti sociālistiskās sacensības rezultāti kabinetu iekārtošanā. Tā ir savīlojoša diena, kad skolotāji iegūst pozitīvu emociju lādiņu visam turpmākajam mācību gadam. Gan pašiem, gan ciemiņiem bija patīkami pārietis pār atsvaidzinātajiem mācību kabinetiem, palūkoties uz atjaunotajiem un no jauna izgatavotajiem uzskares līdzekliem. Kāram tūlīt redzams, ka visā tajā ielikts daudz darba, daudz izdomas. Un viss darīts ar vienu domu un mērķi — lai jaunā mācību gada sākums būtu svētki arī visai lielajai skolēnu saimei, kura ieradīsies 1. septembrī, pašiem mazākajiem, kuri pirmo

reizi pārkāps slieksni. Strādājuši ir visi, daudz un rāzīgi. Sevišķi iepriecina profesionālās orientācijas, vācu valodas, dziedāšanas, latviešu valodas, fiziķu, matematikas, bioloģijas, 1., 2., 3. klašu un citi kabineti. To vadītājiem, skolotājiem Silvijai Uktīnai, Elizabetei Belousovai, Emīlijai Vasiļevskai, Allai Agafonovai, Monikai Daugavietei, Uldim Bērzinam, Ritai Staričenokai, Valentīnai Adamovičai, Silvijai Nikolajevai un Zojai Sorokinai, Līdzīgi internātu vadītāji Valentinai Skutelei, skolas direktoram Sergejam Sadovnikovam, kurš turkāt vada arī fizikas kabinetu, pasniegtas agrofirmas «Krasnij Oktjabr» piemiņas veltes.

Mūsu agrofirma ir skolas bāzes uzņēmums darba audzināšanā un apmācīšanā sabiedriski derīgajam darbam — mācību topošos lopkopējus un mehanizatorus. Iesāktais darbs un līdz mācību gada sākumam tiks pabeigts, lai piena lopkopības lielfermā «Progress» sagatavotu skolēnu mācībām piemērotu kabinetu, tajā uzstādot vajadzīgo iekārtu, apgādājot audzēknus ar speciālajiem apģērbiem un famāldzīgi. Tāds pat kabinetis tiek iekārtots arī mehāniskās darbnīcās.

Zoja AGAFONOVA,
agrofirmas partijas komitejas sekretāre

GODA GRĀMATĀ un kolhoza Goda plāksnē ievietoti cēltnieka Pētera Gražuļa un mehanizatora Anatolijs Popmaņa portreti

NEVIENS NAV AIZMIRSTS, NEKAS NAV AIZMIRSTS

SAGLABĀT PIEMINU

Laikraksta 20. jūnija un 11. jūlija numurošs aizsākamā sarunu par notikumiem, kas mūsu novadā risinājās Lielā Tēvijas kara sākuma pirmajās dienās. Ivana Seredas vārondarbs nav aizmirsts. Viena no zālākajām ielām Daugavpilī nosaukta gvarda vārdā, par ko liecīna memorālā plāksne. To atklāja 1974. gada 30. septembrī. Katru gadu, kad mūsu tauta atceras kara sākumu, kad Uzvaras dienā godinā savus atbrītotājus, daugavpilieši piemin arī savu varoni.

Ivans Pavlovīčs bija cēlies no slavena novada — Doneckas. Viņa dzimta nebija saistīta ar oglracējiem — tā bija tipisku zemnieku cilts, kas pārdrīvojusi dzimtbūšanu, mužniecību un uzcēlusi tagadnes stipru saimniecību. Gaļicinovkas ciematā, kas atrodas Seļidovskas rajonā, kā

kopš seniem laikiem, tā arī tagad dzīvu Seredas. Bet Ivana Pavlovīča pīši atdusas ciematā skaitākajā vietā — parkā, kur par viņu atgādina piemineklis, visu ieredzētu kopītā.

Viena, kā daudzi viņa vienaudži (dzimis 1919. gadā), lai arī bija no zemniekiem, simpatīzēja varonīgajam šahtnieku darbam. Atstājot laukus kopītā brāļiem un māsām, ierādās Donbasa šahtās. Kā tajā populārajā dziesmā par zēnu, kas, izgājis plašajā Doneckas stepē, nonāk oglrauču saimē. Viņš bija beidzis tehnikumu un strādāja par pavāru. Kad sasniedza divdesmit gadu vecumu, bija jādodas dienēt Sarkanajā Armijā. Viņa daļa atradās Maskavā, un tā bija īpašu uzdevumu kavalērijas brigāde.

Vēlāk Ivana Seredas darbība frontē bija kā šo dienesta mēnešu turpinājums, lai arī viņš bija iestājīts mehanizētā apkāvienībā. Vācu fašistu uzbrukums mūsu zemei 22. jūnijā. 21. mehanizētās korpuši, ko komandēja ģenerāls D. Leļušenko un kur atradās I. Sereda, bija mūsu valsts pierobežā. Korpuši, ienaidnieka pārspēka mākts, ar sīvām kaujām atkāpās uz Daugavpili. Tās aizstāvēšana ilga divas dienas — 26. un 27. jūnijā. Atkāpšanās notika ap pusnakti, iepriekšējā vakarā tankisti un citas karaspēka daļas bija cīnījušies varonīgi. Izrādījās, ka ezelsons ar kara tehniku bija aizkavējies, jo fašistu karra mašīna kā valjā palaista atspēre darbojās ar lielu pastrādājumu, daļa tankistu cīnījās kā kājinieki.

Atkāpšanās noritēja, saglabājot kaujas ierindu, un virzienā gar šajā vietā vienu no svarīgākajām satiksmes artēriām — Varsavas—Leņingradas šoseju un dzelzceļa līniju — to nedrīksleja atstāt bez apsardzības. Dalas, kurās bija arī Ivans Sereda, atkāpās labajā flangā, pāris kilometrus attālumā no šosejas.

Pēc dažām ziņām izrādās, ka sarkanarmētis tobrīd bijis pulka pārvārs, gatavojis pusdienas un aizgājis sacīrsti malku. Pēkšņi netālu no vietas, kur atradusies lauku virtuve, parādījies vācu tanks. Ivans Sereda, kura reķinājau pirms tam bijušas tikšanās ar fašistu tankiem, veikti cīti varonīdarbi, droši meties tām kālāt no aizmugures, ar stipriem cirvja cīrteniem saliecis ložmetēja stobru. Ar savu karavīru apmetni aizkālējis vadītāja lūku, tad uzmetis sienu, kas gadījies tuvumā, apļejis ar benzīnu un aizdedzinājis.

Arī pēc šī notikumu karavīru nav atstājusi drosme. Viņš vairākas reizes veica pārgalvīgus izlūkgājienus ienaidnieka aizmugurē, štābā atveda «mēles», no sagūstītajiem frīciem, komandieri uzvināja daudz slepeno ziņu. Tā bija iegājies, ka, kur riskantāk, bīstamāk, tur sūtīja Ivantu Pavlovīču. Un viņš godam veica uzdevumus.

I. Sereda vairākas reizes tika ievainots, bet laimīgi noraroja līdz uzvarai. Pārnācis no frontes, viņš sekmīgi beidza partijas skolu, strādāja par ciemu izpildkomitejas priekšsēdētāju. Smagi cīeta no ievainojumiem, veselības stāvoklis krasī paslītinājās. Un 1950. gada 18. novembrī pārstāja pukstēt drosminieku.

Nobeidzot šīs publikācijas, mēs paliekam pārliecībā, ka tomēr mūsu rajonā I. Seredam būs paliekošās piemineklis par redzamo attēlu.

Plusus un minusus vērtējot

ATSKATS UZ LOPKOPJU DĀRBU I PUSGĀDĀ

Šis gads sākās diezgan sarežģītos un grūtos apstākļos. Ziema bija sniegaaina un auksta, tomēr, ja neņem vērā dažus nelielākus atgādījumus, lopi pārziemoja labi, arī fermu lauds ieturēja palielināto slodzi. Nācās vairāk padomāt par to, lai durvis nodrošinātu pret aukstuma iekļūšanu un famāldzīgi. Tāpat lauksaimniekiem neizdevīgs bija arī pavasaris, nebijā tādi vasaras, kādu mēs esam parāduši redzēt sev apkārt.

Vecāki cilvēki neatceras, tik reti vienādi sliktu visu gadu. Bet mums, lopkopējiem, ir jāstrādā, jāiegūst produkcija. Šajos zināmās mērā eks-tremālajos apstākļos asāk izdalījušās nepilnības un klūmes gan pašu, gan citu, ar mums-saistīto dienestu darbā.

Fermas mēs vēl sakārtojām, tajās var strādāt arī stiprākā salā, taču esam aizmirsuši par govju izdzīšanu un ganību ceļiem — tie ir izdangāti,

dublāini, nav derīgi lietošanai. Tāpēc govis iegūst kājū traumas, slūmības, zaudē svaru, dienā mēs no tām neiegūstam vismaz kilogramu, ja ne vairāk, piena. Domāju, ka par šiem faktiem derētu palauzt galvu cītnekiem, citām mehanizētajām ražošanas vienībām, kuru rīcībā ir materiāli, lai salabotu žogus, lai noplānētu ceļus, izvestu dažu labu smil-

(Nobeigums 3. lpp.)

dublāini, nav derīgi lietošanai. Tāpēc govis iegūst kājū traumas, slūmības, zaudē svaru, dienā mēs no tām neiegūstam vismaz kilogramu, ja ne vairāk, piena. Domāju, ka par šiem faktiem derētu palauzt galvu cītnekiem, citām mehanizētajām ražošanas vienībām, kuru rīcībā ir materiāli, lai salabotu žogus, lai noplānētu ceļus, izvestu dažu labu smil-

dzīšanu, lai kā seno laiku kungs, pie kura jāpilda kļaušas. Ja viņam nepalīdz —

draud sūdzīties, vai kā viens no mūsu pensionāriem, baida ar saviem izskolotajiem dēliem un meitām, kuri dzīvo Rīgā un ienem atbildīgus amatus. Starp viņiem ir arī gatē strādnieks Antons Rūsiņš, kurš visu savu mūžu, strādādam, kolhozā, meklējis kādu vieglāku darbu, bet tagad, līdzīgi citiem, pagēr, lai viriktūk piešķirti visi labumi «ārkārtas»: savu padarīju, bērnus izskoloju, bet tagad man lai kolhozs palīdz bez ierunām.

Tādas mūsu saimniecībā ir apmēram piecas sešas ģimenes. Tiesa, nobaro lopus, piegādā pīenu — tas viss pagādām vajadzīgs, mūsu kolhoza apstākļos sastāda īevrojamu daju no galas un piena ražošanas. Bet paskatīsimies uz medaļas otru pusi: kur paliek iegūtie līdzekļi? Skaties, pēc kāda laika taupīgais tēvs un māte jau sakrājis tik naudas, ka savām pilsētas atvasēm sapērk «Moskvičus» un «Zīguļus». Dēlinš, strādādam, dzīvībām pilsētā, nemūžam ar savu nelielu algu un ģimeni nespētu tikt pie mašīnas, ja nebūtu tik apsviedīgu vecāku laukos, tādas «mazas mužīnas». Vienu saimniecībā gadā realizē triši, pat piecas tonnas piena.

Ir mums arī labi piemēri. Tagad liekas arhaiski, redzēt cilvēku plāvā ar parastu rokas izkapti, bet ir, kas arī nekaurējas no šīm «sendienām». Piemēram, Jānis Utināns strādā par traktori, bet sienu saviem lopiem sapļauj ar izkapti, tradicionālā formā — ar zirgu — to arī saved skūni. Stanislavs Anspos ir pensionārs, bet tāpat nekaurējas sapinītāt izkapti. Bronislavai Ugainei kolhozs salīdzīgi noplānot zāli, ar tālako viņa pati tiek galā, palīdz meita, kura atbrauc no pilsētas.

Bet, diemžel, šie ir tikai «atsevišķi piemēri». Un ja jau pilsētnieki nejaudā palīdzēt saviem tēviem un mātēm, pastrādāt kādu dienu otru kolhozā, kur viņi dzīvo, tad nez vai var gaidīt ko labu no tāda pilsetnieka, kas saimniecībā no pirkš māju. Rūgtā pašu pieredze mūs tā iemācījusi domāt.

Gribas izteikt kādu ideju: piemēras saimniecība, individuāla lauksaimniecības produktu ražošana nedrīkst pārvērsties par pašmērķi, kā tas nereti ir, tā varētu būt aizraušanās, darbs, kas atjaunoja spēkus pilsetniekiem, kas rada prieku. Un ja pensionāri nolej kļūt par sava veida «krūpniekiem», tad vai lietderīgā nebūtu viņiem kooperēties? Tā vai tā kolhozam jādara visi darbi, tā vai tā viņi dzīvo uz kolhozo zemes. Labāk mēs uzcelsim vienu lielu fermu, apgādāsim ar visu nepieciešamo, lai katrs tur savu govi, slauc pīenu un pārdomod valstij, nobaro telus un sīvēnus.

Lai tur vai kā, tomēr pārējotās patēriņš prasības sociālismā ir skaužamas. Galvenais mums ir un paliek — sabiedriskais darbs kā labklājības pamats, tikai tad individuālā aizraušanās. Ja pāts saviem spēkiem nejaudā sagādāt visu nepieciešamo, tad nav ko iestākt. Vispirms ir jāstrādā ar arku, tad tikai jākeras pie karotes.

Leontija SONDORE,
Dzerīnska kolhoza priekšsēdētāja vietniece, galvenā dispečere

NO REDAKCIJAS: un ko šajā sakārtībā domā cīti mūsu lasītāji?

Plusus un minusus vērtējot DĀRZENU LAUKA RAŽA

(Reģis. Sākums 2. lpp.)

šu un grants kravu. Butu vēlamas, lai pakāpeniski tiktu sakartoti visi ceļi.

Aizvadītā ziemmošana bija raksturīga ar kvalitātu barību, tāpēc loppi, bet sevišķi jaunie, ganībās izgāja veselīgāki, labā miesas stāvokli. Taču bija gadījumi, kad lopbarība netika saimnieciski, taupīgi izlietota. Nokrit viens otrs klēpis zemē — un tur arī paliek. Vai arī vasarā: atved zālbarību, nogrābj no virspuses, bet liela daļa paliek uz zemes. Nav vērts minēt fermas un lopkopējus, kas ir tik pavirši — domāju, ka vīni mani labi saprot. Slikti, ka mums govis vēl slimio ar mastītiem, bet vēl sliktāk, ka piens, iegūtais no šiem dzīvniekiem, nonāk arī kopīgā slauku. Līdz ar to zaudējam kvalitāti, liepos apmēros, bet tā, ka izmantojam vienus un tos pašus aparātus, tad inficējam arī citās govis. Turpmāk stingri raudzīsimies, lai slimis govis slauktu ar atsevišķiem aparātiem. Saslimstības ierobežošanu tāpat sekਮēs arī mīnerālbarības izēdināšanu.

Sogad lielas grūtības izjūtam ar pakaišiem, saņemam mitru kūdru. Trūkst salmu. Taču mums pietiekami ir mazgāšanas līdzekļu. Tie jāizmanto ar mēru, lai nenonāk pienā, trauki pēc mazgāšanas izskalojumi ar karstu ūdeni. Raizes mums sagādā arī tas, ka ne visi lopkopēji regulāri apmeklē medicīniskās apskates. Ja tas netiks izdarīts laikā, var rēķināties, ka tādi cilvēki netiks pieļauti darbam.

Ar prieku var atzīmēt, ka, lai arī atsevišķiem nav paveicies, vairākām slaučējām izslaukumos no govs lieli mīnusi, kopīgā pienā ieguve šī gada piecos mēnešos bija ar plusa zīmi — ražots par 80 kilogramiem vairāk, salīdzinot ar 1986. gada pirmo pusē. Tāpat ar zināmu apsteigušu tiek strādāts arī tagad. Izslaukumi saimniecībā ir lieli, tā ka krasu kāpinājumu nav iespējams iegūt, arī desmiti kilogramu ir jau slaučēju augstas meistarības auglis. Tieši viņu rōkās ir tas, cik pienā iegūst.

Mūs iepriecina, ka sekਮīgi darbs organizēts lielfermā «Progress», kur izmitināts melnraibais ganāmpulkus.

Te šī gada pirmajos sesos mēnešos vidēji izslaukumi palielināti par 147 kilogramiem. Uzlabojies tauku saturs pienā — par 0,08 procentiem, viss slaukums tiek iekaitīts I šķirā. Te ir arī labākās slaučējas — Antonīna Loginova, Feklinijai Daņilovai, kurās pusgādā bija ieguvušas jau vairāk par 3800 kilogramiem pienā no govs, izslaukumus kāpinājušas par attiecīgi 282 un 371 kilogramu.

Bet arī šajā, mūsu saimniecībā progresīvākā novietē, ir par ko padomāt. Piemēram, grupā, kuru slauci Valentina Mihailova, pienā iegūts par 275 kilogramiem mazāk. Jāatrod iemesli un jānovēr. Tāpat arī citās fermās, kur izmitināti melnraibie loppi — tur tāpat strādā ar mīnus, salīdzinot ar iepriekšējo gadu. To daļējā var izskaidrot ar ganāmpulkus pārgrupēšanu, atjaunošanu, ar vēlo atnesāšanu. Iepriekšējā gada te bija loti augsti izslaukumi.

Kā pozitīvu parādību var pieņemt to, ka šajās novietēs pieaugau tauku saturs pienā. Baibās — par 0,18, Zabegos — 0,12, Leīņiškos — 0,07 procentiem, tāpat arī uzlabojas pienā kvalitāte. Piemēram, viss piens atbilst pirmajai šķirai govi novietē Baibās, tuvu tam ir Leīniškos.

Īpaši grību pakavēties pie Dunīšķu fermas, kur izmitinātas pirmajes. Vidējais izslaukums te bija 3870 kilogrami no katras, bet svārigākais ir tas, ka visas slaučējas strādājušas vienmērīgi — rezultāti ir stipri līdzīgi. Te izveidojies draudzīgs un saliedēts kolektīvs, loti rūpīgi cēnās iestaukt jaunās gotības, neļauj, lai tās priekšlaicīgi tiktu izbrākētas.

Mūsu saimniecības lopkopēji veiksmīgi strādājuši arī ar vietējām — Latvijas brūnajām goviem. Zaseku novietē izslaukumi palielināti par 301 kilogramu, loti augsti pienā tauku rādītāji — 4,16 procenti, par 0,36 procentiem lielāki, salīdzinot ar šo pašo laiku 1986. gadā. Jāpiezīmē, ka te liels pirmspienī uztvarīvars. Tikai par 24 kilogramiem vidējos izslaukumos atpaliek arī mūsu Latvijā.

jas brūno govi lielferma Aizupiess.

Par atsevišķu slaučēju rezultātiem nerunāsu, jo tie ir zināmi — katru mēnesi mūsu laikraksts publicē viņu sociālistiskās sacensības rezultātus. Būs ievērots, ka mīnusi maz pamazām samazinās, daudzus no tiem tomēr nevarēs likvidēt, bet tas nebūt nenozīmē, ka nu nav jācenšas. Jādara viss, lai tie būtu iešķējami mazāki. Līdz ar to varēs nodrošināt labākas pozīcijas darbam nākamajā gadā.

Ielūkosimies arī fermās, kur izvietoti nobarojamie loppi, ganāmpulka atjaunināšanai audzējamās felites. Vidējie dzīvvara pieaugumi jaunlokiem saimniecībā ir 851 gramus diennakts, bet nobarojamie — 861 g. Taču mums ir novietēs, kur tie krieti lielāki. Piemēram, Reiniekos sastāda 900 gramus, bet Teklas Tučas grupā — 920 gramus diennakts. Labi strādā arī citās lopkopējas — Tekla Melušāne, Olga Pastare un citās.

Visu vasaru rīt remonta darbi Kalnacku fermā, dzīvnieki atrodas aplokos, darba kļūvis lopkopēm pulka vairāk, tomēr viņas allaž ir uzdevumu augstumos. Uzslavu pelnījis arī Opūga fermas kolektīvs, ko vada Jānis Radziviličs — te nodarbojas ar ganāmpulkā atrašanai paredzēto tēlu audzēšanu.

Sasniegumi ir jānostiprina un jāvairo. Mums patīkami apzināties, ka lielākā daļa lopkopēju tā arī rīkojas. Gribas tikai piebilst, ka fermu kolektīviem būtu biežāk jāparaujās apkārt sev, kāda kārtība ir novietē un ap to, kādas izskatās atpūtas istabiņas, citas telpas. Bieži vien pietiek ar dažu brīdinu darba, lai viss izskatītos kā atjaunots. Vēl jo vairāk par īermu sapošanu mums jārūpējas tagad, kad drīz gaidāma kārtējā skate. Protams, ir vieglāk, ja par kārtības uzturēšanu rūpējās kārtība dienu, tad skates priekšvakārā nav jāskrien pa galvu pa kaklu, kamēr visu saved pienācīgā kārtībā.

Irēna NORKĀRKLE, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenā zootehnike

veicam paši, tāpat arī visus citus darbus.

Uz lauka pavasara sējas laikā saņemam palīdzību no rāzošanas iecirkniem, kuri atsūta strādnieces, bet pa vasaru dārznīcībā, kur lauka kultūrām atvēlēta platība ir 1,5 hektāri, strādā divas pastāvīgās strādnieces. Vieni mēs nejaudājam tikt galā arī ar rāzās novāšanu — saņemam palīgus no kolhoza. Ar saviem dārzeniem kolhoza ēdnīcas apmeklētājus mēs cīnājām arī no siltumnīcu platībām, kas atrodas zem jumta. Tie bija tomāti un gurķi.

Šīs siltumnīcas ar stikla un plēves pārsegumu kalpo jau divus gadus desmitus. Karkasi būvēti no koka un šajā ilgajā laikā krieti novecojuši. Sākumā te audzēja kāpostus, puķu kāpostus — augusta beigās to novāksim ap 400 kilogramiem. Sagādām sīpolu rāza šogad lešama pāri trim tonnām. Stirpās un pagrabos pietiekami ieziemīsim galda biešu, burkānu, arī kāpostu.

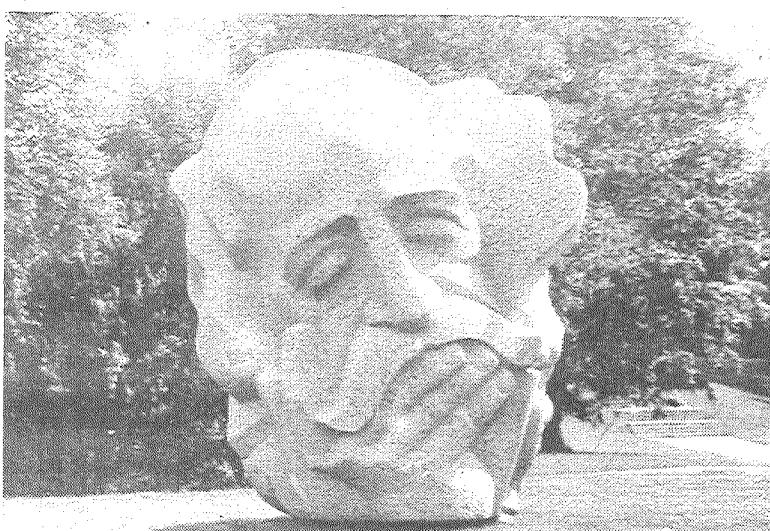
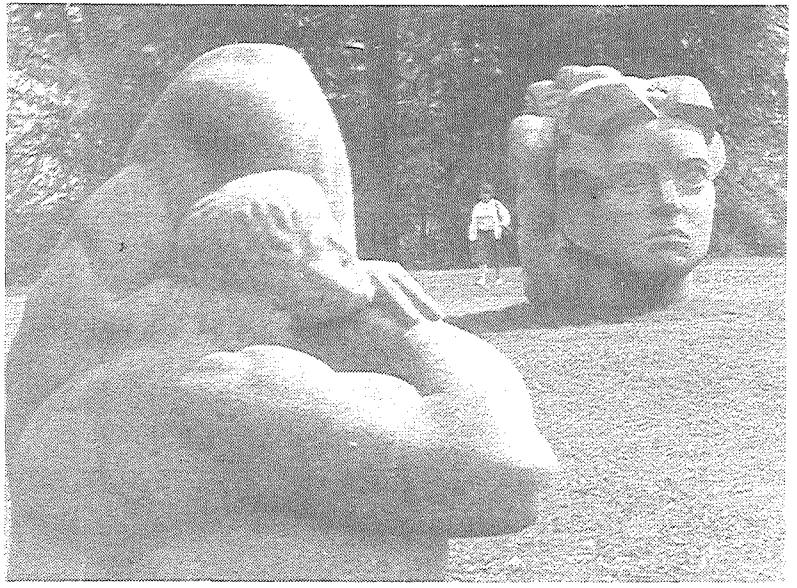
V. GERCS,
dārznīciems

Attēlā: par rāzu priecājas dārznīcības pastāvīgās strādnieces Afanasijs Tolstopjatova un Jevdokija Sidorova.

Uz satikšanos ar Dainu

Atbilstoši mūsu automašīnētajam laikmetam te var ierasīties arī komfortabli transporta līdzekļi, piebraukt turpāt pie betona plāksnēm izliktā celiņa, kas ved pie mērķa. Bet labāk gan mašīnu atstāt lejā, netālu no Gūtmaņa alas, kur to par noteiktu maksu pieskaits simptātiskas oficiālās stāvvietai saimniecīs, un to nelielo ceļa gabaliņu noiet kājām. Par drošu ceļvedi visu laiku būs tumši sārtais Turaidas pils tornis kalna galā. Vajaga tikai uzmeklēt Kriščiāna Barona faciņu, pa tās stāvo kāpumu tikt augšā uz kraujas. Un tad būsi tieši pašās dainu mājās, viņu kalniņā, kurš jau te arī radies tāpēc, ka atzīmējām mūsu slavenā Dainu tēva jubileju. Tātad, godinājām viņu, mūsu tautas lielāko dārgumu — dainu. Kriščiāns Barons bija pirmsais, kurš arī simboliski uzkāpa Dainu kalnā, 1894.—1915. gados izdodot piecus sējumus dainu kopojumai, sava mūža lielāko darbu, kas ir visnoturīgākais viņa piemineklis.

Visām tautām ir gana dziesmu, savu tautas dziesmu. Un tās ir nezudošā un nepārejošā baqātība.

Pavadiņas galinā
Auseklītis norietēja.

Bet tiem, kuri nevīžoja tik skaisti dzīvot, pienācās asi asu mēju dzelzīni. Ko tādam līdz gudra valodiņa, ko dižens augums, ja vīna dzīvē nav diženuma. Un kas no tādas tautu meitas, kurai pirkstī pilni gredzenītu, ja tā nejaudā pavilk dzirnavas, kurai nav laba tīkumīja? Visam jābūt samērībā, saskaņā, kur par noteicos tōmēr ir cilvēka darba tīkums, cilvēka vieta sabiedrībā.

«Citas meitas puķes lāsa,
Man puķiņu nevajaga;
Citas meitas kroņus pin,
Man kroņītis šūpuli.»

Cilvēka lielākā laime ir mīlestība un tās apliecinājums — bērni. Tā ir mūžīgā atjaunotne, stafete, kas vienmēr tiecas uz nākotni, kuras dēļ mēs dzīvojam un strādājam. Un ar cilvēku, viņa darba rezultātu aplaukst vīss. Jau no šūpuļa mums jaunajā paaudzē jāiemāca patriotisms, dzīmtenes mīlestība. Tam mazajam kronītim šūpuli, kurš izaugas par daļu meitu vai rāzenu dēlu, tīkumīgu un apzinīgu, blakām jāiegulda ciena pret cīfēm cilvēkiem, citām tautām. Un tad varēs teikt:

«Mazs bij tēva novadīņ,
Bet diženi turējās;
Visi mazi kadiķiši
Zied sudraba ziedīniem.»

Daina, šī kalna saimniece, ir viesītīga, tā rāda un rāda. Un visapārkārt skanēdams iet viņas meitas — dainas. Bet lejā mierīgi līkumo Gauja. Pa pakalnu augām dienām iet cilvēku baripi — visi viņi ir Dainas ciemiņi. Un ar kātru no tiem viņai sava runāšana, kātram kas sāvs sakāmīs. Te cilvēki skāļi nesārunājas, viņus kušina pār Dainu vecis ar mutei pieliktu roku. Te viņi gremdējas sevi, pārdomā, atceras.

Te ir tā upe, kas veldzējusi un arī turpmāk veldzēs sirdis, kas mundrākus pāderīs prātus. Tā aizsākas tur tālu bērnībā, kad pie šūpuļa mātei dziedājusi tautasdziesmas, kad ar tām satikties, jau pusaudzis būdams, sākdamas pats saprast un atcerēties, kad skola mācījies par folkloru. Tās allaž atsāk burbulot, kad tu rokās paņem tautasdziesmu krājumu un atskīr.

Tautasdziesma ir tur, kur esam mēs, kopā ar mums, mūsos. Bet šeit kalnā pie Turaidas Rozes kapa, tai ir piemīnas mājās. Tajās noteikti jāiegriežas.

A. MEŽMALIS

ATTĒLOS: katru šo akmeni var redzēt daudzos citos veidos, ar citu noskanu. Katrā pavērsienā — no jauna rāst. Šoreiz vairāk iepatikās šie

lēli, bet nākamreiz — citi. Bet cits skatītājs atrādis ko savu. Kā arī pašā dainā — tik pierastā un tik mainīgā noskaņās...

PIE MŪSU KAMINIEM

Viena no veiksmīgākajām saimniecībām Jēkabpils rajonā lauku darbos ir «Lone». To sekmē arī jaunā sistēma mehanizatoru darba apmaksā, kas aizgūta no Lietuvos PSR. Darba algas tiek aprēķināta pēc diegas normas izpildes.

Galvenā ekonomiste A. Zariņa stāsta:

Mehanizatoriem, attiecīgi pēc darba normas izpildes, kvalitātes un disciplīnas noteikas trīs kategorijas. Arī darbi pēc sarežģītās pakāpes sadalīti trīs grupās. Gan kategorija, gan darba grupa tiek nemota vērā, nosakot dienas normu un samaksu.

Jau dārba dienas beigās katrs zina savu nopelnīto algu un darbu izpildes kvalitāti. Tas disciplinē ne tikai mehanizatorus, bet arī brigadierus, jo tagad viņiem jābūt visur klāt, jāredz, kas un kā izdarīts.

Pirmā pusgada rezultāti šūšanas fabrikas «Asote» kolektīvā nebija slīkti. Tam apliecinājums — rajona sociāliskās sacensības uzvarētāju ceļojošais Sarkano karogs.

Strādājošo lielākā daļa ir sievietes. Efektīvs līdzeklis darba disciplīnas uzlabošanai ir vienotais darba uzdevums. Atklātuma un demokra-

tizācijas apstākļos kolektīva locekļi kļuvuši daudz prasīgāki. Pašpārvaldes asni ir autoritātivas brigāžu padomes, kas vienīgās ir tiesīgas noteikt darba līdzdalības koeficientus. Arī jautājumus par jaunu biedru uzņemšanu lemj tās.

Fabrikas kolektīvs izpildīja uzdevumus tautas patēriņa preču un produkcijas ar indeksu «N» ražošanā. Produkcijai ir pieprasījums, taču, lai piecejus saglabātu arī turpmāk, pārējot uz pašfinansēšanos, palielinās eksperimenta loma. Lai jaunie modeļi tiku aprobēti un līdz galam piestrādāti, lai pēc tam to šūšanā nebūtu aizķeršanās, pirms pusotra gada iecirknī izveidota eksperimentālā brigāde. Tai nodota visprogresīvākā iekārtā, ir remonta lēdznieks, kurš par to parūpējas.

Pusgadam jāpriet, kamēr nosaka jaunās produkcijas cenas. Lai eksperimentālās brigādes šūtajām vējakām tik ilgi nebūtu jāglabājas noliktavās, tās realizē pēc līgumcenām.

Mēnesī šīm kolektīvam jāstāuno gandrīz 10 jauni modelji. Par to noteikta piemaksā, jo iecirknī strādā augstas klasses meistares.

(«Padomju Daugava»)

Pēc Vissavienības sociālistiskās sacensības rezultātiem Rēzeknes maižes kombinātās apbalvots ar PSRS Latvijas produktu ministrijas un Agro-rūpnieciskā kompleksa strādnieku arodbiedrības CK ceļojošo Sarkano karogu un pirmo naudas prēmiju. Jūlijā tempi te netika samazināti, darba ražīgums plānoto pārsniedzis par 1,7 procentiem. Septiņos mēnešos

šos virs plāna realizētas 54 tonnas maižes un tās izstrādājumu. Sākta jauna veida — smalkmaiži ar ma-gonēm — izlaide. Jau agrāk apgūta kļona augstākās šķirošas baltmaizes cepšana.

Lielkravas pāsizkrāvēja vadītājs Vladislavs Lānsbergs neatlaicīgi tuvojas nospraušai robežai — piecgades divu gadu plāna pirmsterīnā izpildei. Tas tagad pārsniegts par apmēram četriem mēnešiem, septiņu mēnešu uzdevums izpildīts par 140,3 procentiem.

Henrija Rutkovska šoferu brigāde, kurā strādā pirmrindas vadītājs, jau vairākus gadus piedalās automāģistrāles Maskava-Rīga ierīkošanā. Tagad pabeidz tā saukto dienvidrietumu apvedceļu.

(«Zināja Truda»)

NO PIEREDZES

ATRASTA IZEJA

Gorkijas apgabala Kovernīnas rājona Gavrilovkas ciematā, kur atrodas kolhoza «Mīr» centrs, izvērsta plaša dzīvokļu celtniecība, tie ir ar visām ērtībām, pilsētniekiem, ciemats izskatās tirs un skaists. Bet projektiem nebija pāredzējusi vietu saimniecībām ēkām, kūtiņām un tāmlīdzīgi. Radās ideja izveidot lopkopības kooperatīvu, kurā strādā pēc pilnīga saimniecībā 'aprēķina, ar pašfinansēšanu' un pašapmaksāšanu.

Kolhozs kooperatīva rīcībā nodevis lopu mītni, uz nomaksu pārdeva grūsnās teles. Lai taupītu līdzekļus, vadība uzticēta vienai ģimenei — Leonīdam, Nadeždai un viņu meitai Olgai Prigunoviem, kuri apkopj lopus, izlaiz ganībās. Novietēt ir gluži tādi pat darba apstākļi, kā visur saimniecībā, kooperatīva ganāmpulks ganās kopīgajās ganībās. Katrs tā līdzeklis saviem lopiem brīvdienās sagatavo pa divām trim tonnām sienā. Šī daudzuma piešiek gan govi, gan arī daju apmaina saimniecībā pret kombināto lopbarību. Teljēm ziemai sagatavo slotīnas. Uz jaunpie-dzīvnieku rēķina papildina kooperatīva ganāmpulku, vai arī tos realizē saimniecībai.

Viena kilograma piena pašiz-maksa sastāda 30 kapeikas. Sākumā māksla kā sākāja ja ja pa 40 kapeikām, kamēr tika dzēsts parāds kolhozam, jo grūsnā tēlu vēr-fība, par kādu tās pārdotas, ir 620 līdz 700 rubļu.

Par arbitru, kas kārto kolhoza un kooperatīva lietas, ir vietējā ciemata Tautas deputātu padomes iz-pildkomiteja.

(No laikraksta «Sējskaja Žizn»)

Attēlos: grupa plenēra dalībnieku ar saviem audēkliem; viena no šī plenēra organizatorēm, LEMBK māksliniece

Marija Dubiņina. Viņa ir arī vairāku grāmatu ilustratore.

Jāņa SILICKA teksts un foto

Līvānu eksperimentālajā māju būves kombinātā

Kā eksponāts stāv pirmā izgatavotā māja. Tai līdzās nesen uzbrūvēta otrs — kā jaunās sērijas pāraugs. Un viena no tām — ar kombinātā direktora Andra Kozlovska gādību pārvērtās par komfortablu viesnīcu grupai mākslinieku no vairākām republikas pilsētām, kas Līvānos sarīkoja savu plenēru. Kombināts un tā mākslinieki noslēguši sadarbības

līgumu ar Mākslinieku savienības Latgales organizāciju.

Plenēra piedalījās, Guna Millersone un Fricis Maksnieks no Talsiem, Baiba Pika, Ludmila Lāce, Maija Bērziņa un Vladimirs Serkovs no Daugavpils, Juris Briedis un Osvalds Zvejsalnieks no Rēzeknes, Anna Ābele un Vi-tolds Svirskis no Rīgas, kā arī

kombināta mākslinieki Marija Dubiņina un Dainis Gudovskis. Viņi savos darbos «iemūžināja» Daugavas un Dubnas upju, Silavas ezera, Nīcgales, Jersikas, Rožupes un citas ainavas, zīmēja cilveku portretus. Mākslinieki iepazinās ar Līvāniem un to apkaimi, ar mūsu rajona skaistākajām vietām, pabi-ja pie Rēzeknes kolēgiem.

Pēc triju nedēļu rošīga darba

kombināta lielajā zālē notika pārskata izstāde. Pēc tās katrs no plenēra darbiniekiem EMBK dāvināja pa savam darbam. Bez tiem te ir arī Izabellas Krolles, Jāzepa Pīgožņa, Jāņa Undas, Pētera Ušpe-la un Kārļa Cīruļa darbi. Tātad, veidojas savas gleznu galērija. Un tā būs jau otrā mūsu rājonā — pēc mākslas darbu galērijas agrofirmā «Krasnij Oktjabr».

Viena paviršības dēļ...

uzvilkts uz ceļa drošā un cietā pamata. Kad pēc kāda laika pa šo pašu ceļu braucām atpakaļ, te viņi bija kārtībā — melioratori bija nolīdzinājuši un sakārtu-juši. Bet vainīgais pie visa, tas, kurš te, ignorējot instrukcijas un

nedomājot par citiem izgāža grants kravu, mierīgi turpina savus braucienus. Viens ir skaidrs — loti nevīzīgs šoferis.

Kāpēc kāda paviršības dēļ citiem jāpārdzīvo psihiskas pārslodzes, jāriskē? Vai arī ceļu darbi-niekiem nav jāstrādā nopietni?

Redaktors A. RĀNCĀNS

SLUDINĀJUMS

Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes izpildkomiteja dara zi-nāmu, kas visiem individuālo māju īpašniekiem jāiegādājas un pie mājām līdz šā gada 1. septembrim

jāuzliek jaunā parauga numuru zīmes, kas izgatavotas pēc vienota standarta. Tās var saņemt ciema izpildkomitejā. Zīmes cena — pieci rubļi.

Eriks DZĒNS foto

SASTRĪDEJUŠIES

JAUNAIS CELŠ

Laikraksts «Jaunais celš» [«Новый путь»] iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievis valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabr». Telefoni — redaktoram 56732 Nodāļu vadītājiem — 56732.

Met. 114.
Pasūt. 5706

Iespēsts Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poli-grāfijas un grāmatu firdzniecības liefu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-lokne.